

Sygn. akt I C 1469/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant: Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę 4 143,50 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda T. P. kwotę 2 691,50 (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt jeden 50/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 27 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 535,10 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1469/20

UZASADNIENIE

Powód T. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 4143,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 sierpnia 2020 r. oraz kosztami procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że 10 czerwca 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...) należący do A. J.. Sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W związku z likwidacją szkody poszkodowana A. J. na okres od 11 czerwca 2020r. do 3 lipca 2020 r. wynajęła od powoda samochód zastępczy marki T. (...) nr rej. (...), uzgadniając stawkę dobową w wysokości 200 zł + 23%VAT. Powód 14 lipca 2020r. wystawił poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 5473,50 zł (stawka dzienna 200 zł x 22 dni). Powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanej wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu odszkodowania za szkodę wynikającą z konieczności najmu pojazdu zastępczego. Pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy tej kolizji uznał roszczenie co do zasady i wypłacił powodowi kwotę 1330,00 zł. W odpowiedzi na kolejne wezwania strona pozwana odmówiła wypłaty dalszej kwoty.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana zarzuciła, że proponowała mailowo poszkodowanej bezgotówkową możliwość najmu pojazdu zastępczego, zastrzegając możliwość weryfikacji stawki w przypadku skorzystania x oferty innego podmiotu. Pozwana wskazała, że zastosowana w umowie stawka czynszu najmu na 246 zł brutto przez 21 dni oraz kwota 61,50 zł tytułem kosztu czyszczenia pojazdu po najmie są niezasadne i rażąco zawyżone. Zdaniem pozwanej wystarczające było uznane 14 dni najmu, w tym 4 dni od dnia zgłoszenia szkody do dnia oględzin, 7 dni technologicznej naprawy, 1 dzień oczekiwania na sprowadzeni zamówionych

części, 2 dni wolne od pracy. Według pozwanej wysokość stawki najmu pojazdu analogicznej klasy do wynajmowanego (klasa C) proponowana poszkodowanemu wynosiła 95 zł brutto za dobę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

10 czerwca 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...) należący do A. J.. Sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poszkodowana A. J. zawarła 11 czerwca 2020 r. z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na podstawie której wynajęła od powoda samochód zastępczy marki T. (...) nr rej. (...), uzgadniając stawkę dobową w wysokości 200 zł netto. Umowa najmu nie obciążała poszkodowanej wpłatą własną, kaucją, nie zawierała też limitu kilometrów. Zgodnie z umową rozliczenie najmu pojazdu miało nastąpić poprzez bezpośrednie rozliczenie się wynajmującego z ubezpieczycielem OC sprawcy szkody, tj. (...) S.A. w związku z kolizją drogową z 10 czerwca 2020 r. Rozliczenie to obejmować miało wyłącznie uzasadniony czas braku możliwości korzystania przez najemcę z jego samochodu, a więc uzasadniony czas naprawy. Następnie 15 czerwca 2020r. poszkodowana zmieniła wynajmowany pojazd na samochód marki O. (...) o nr rej. (...) również za stawkę dobową 200 zł netto, pozostałe warunki umowy najmu były bez zmian.

Powód 14 lipca 2020 r. wystawił poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 5473,50 zł z tytułu umowy najmu pojazdu za okres 22 dni tj. od 11 czerwca 2020r. do 3 lipca 2020 r., w wysokości 5412 zł brutto oraz 61,50 zł za czyszczenie pojazdu po najmie, płatną przelewem w terminie 7 dni.

Powód T. P. zawarł z A. J. w dniu 22 lipca 2020 r. umowę cesji wierzytelności – prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego przysługującą poszkodowanej wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu odszkodowania OC za szkodę likwidowaną pod numerem (...).

Powód pismem z 22 lipca 2020r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty 5473,50 zł, do pisma dołączono fakturę, umowę najmu, umowę cesji, pełnomocnictwo oraz oświadczenie poszkodowanej o konieczności najmu auta zastępczego. Wezwanie doręczono pozwanej 27 lipca 2020r.

Strona pozwana decyzją z 13 sierpnia 2020r. poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1330 zł, wskazując że łącznie uznany czas najmu pojazdu wynosi 14 dni, tym 4 dni od dnia zgłoszenia szkody do dnia oględzin, 7 dni technologicznej naprawy, 1 dzień oczekiwania na sprowadzeni zamówionych części, 2 dni wolne od pracy. Ponadto pozwana wskazała, że dokonała weryfikacji stawki dobowej wynikającej z umowy z 246 zł brutto do 95 zł brutto.

Powód pismem z 21 sierpnia 2020r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty brakującej kwoty 4143,50 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Pismo to doręczono stronie pozwanej 25 sierpnia 2020r. Strona pozwana pismem z 24 września 2020r. odmówiła wypłaty dalszej kwoty.

Okoliczności bezsporne.

Poszkodowana potrzebowała natychmiast po szkodzie pojazd zastępczy, gdyż opiekuje się niepełnosprawnym dzieckiem, zaś drugim samochodem, którego jest właścicielką jeździł jej syn. Poszkodowana знаła powoda, korzystała wcześniej prywatnie z usług jego wypożyczalni i w jej odczuciu ceny w tej wypożyczalni był korzystne. Zdaniem poszkodowanej, w ramach komercyjnego najmu pojazdów nie ma możliwości, żeby znaleźć ofertę najmu pojazdu klasy C za cenę 95 zł brutto. Poszkodowana zgłoszenia szkody dokonała telefonicznie, zaś dalszą korespondencję oraz wymagane dokumenty przedkładała ubezpieczycielowi przez aplikację udostępnioną przez pozwaną. Poszkodowana nie zapoznała się z treścią informacji przesłanej jej 12 czerwca 2020r. na adres mailowy. Dokumenty dotyczące oferty zorganizowania przez ubezpieczyciela najmu pojazdu zastępczego nie zostały dołączone do aplikacji, z której korzystała, zaś swoją skrzynkę mailową rzadko sprawdzała. Poszkodowana nie skorzystała z oferty ubezpieczyciela, gdyż o ofercie tej dowiedziała się dopiero w dniu otrzymania wyceny szkody. Wówczas poszkodowana już od co najmniej czterech dni korzystała z pojazdu wypożyczonego u powoda. Poszkodowana otrzymała odszkodowanie

za szkodę w pojeździe dniu 26 czerwca 2020r., o czym poinformowała powoda. Powód zobowiązał poszkodowaną do zwrotu wynajętego pojazdu najpóźniej w terminie 7 dni od daty otrzymania odszkodowania. Poszkodowana w chwili zwrotu pojazdu do wypożyczalni, nie umyła pojazdu po najmie. Poszkodowana sprzedała swój samochód w stanie uszkodzonym. 7 dni od dnia wypłaty odszkodowania nie wystarczyło poszkodowanej na zakup innego pojazdu. Poszkodowana dopiero 1 września 2020r. kupiła inny samochód. Do tego czasu jej syn zmuszony był wypożyczyć od kolegi inny samochód.

Dowód:

- zeznania świadka A. J. k. 94 – 95.

Według przedłożonych przez pełnomocnika powoda wydruków ofert najmu pojazdów najem pojazdu z segmentu C bez limitu kilometrów na okres od 11 do 31 dni kształtowała się na poziomie od 160 zł, 163,59 zł, 180 zł, 190 zł do 221,40 zł brutto, zatem średnia cena za dobę przy najmie na okresie od 11 do 30 dni wynosiła ok. 180 zł brutto.

Dowód:

- Wydruki ofert zawierające ceny pojazdu klasy C k. 78, 81,84, 85,89,91.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w części, tj. co do kwoty 2691,50 zł.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zastrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a

skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, **nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania**. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia rozmiaru szkody.

W oparciu o powołane orzeczenia należało podzielić pogląd powoda, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu. Powód domagał się zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 22 dni według stawki 200 zł netto, tj. 246 zł brutto. W ocenie Sądu wskazana stawka została rażąco zawyżona, mając na uwadze ceny rynkowe obowiązujące na terenie powiatu (...), gdzie zamieszkuje poszkodowana. Podkreślić należy, że sam powód w toku postępowania przedłożył wydruki cenników różnych przedsiębiorców oferujących najem pojazdów, gdzie stawki za dobę najmu pojazdu klasy C bez limitu kilometrów na okres od 11 do 31 dni kształtował się na poziomie od 160 zł, 163,59 zł, 180 zł, 190 zł do 221,40 zł brutto, zatem średnia cena za dobę przy najmie na okresie od 11 do 31 dni wynosiła ok. 180 zł brutto.

Strona pozwana uznała okres 14 dni, w którym poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego, przy stawce 95 zł brutto. Nie ulega wątpliwości, że przyjęta przez stronę pozwaną stawka nie mieściła się w stawkach rynkowych, żadna z ofert rynkowych nie przewidywała tak niskiej stawki.

Podkreślić należy, że zdarzenie miało miejsce 10 czerwca 2020r., a poszkodowana niezwłocznie potrzebowała pojazd zastępczy, gdyż ma niepełnosprawne dziecko i musi być mobilna. Poszkodowana знаła wcześniej firmę powoda, gdyż korzystała z jego usług, dlatego jeszcze przed zgłoszeniem szkody skorzystała z usług powoda. Powód zapewnił poszkodowanej pojazd zastępczy niezwłocznie od 11 czerwca 2020r., gdy pojazd ten stał się dla poszkodowanej niezbędny i bez jakichkolwiek ograniczeń, na cały okres trwania postępowania likwidacyjnego, przejmując jednocześnie ryzyko związane z dochodzeniem od ubezpieczyciela zwrotu poniesionych kosztów z tym związanych. Jak wynika z zeznań A. J. samochód był jej niezbędny do dojazdów do lekarza, gdyż opiekuje się niepełnosprawnym dzieckiem. Powód zapewnił poszkodowanej pojazd zastępczy, na cały kres trwania postępowania likwidacyjnego oraz na dodatkowy okres 7 dni od dnia wypłaty odszkodowania. Poszkodowana była bardzo zadowolona z usług wypożyczalni powoda, wynajmowany pojazd był w bardzo dobrym stanie technicznym. Poszkodowana przyznała także, że nie umyła pojazdy w dniu jego zwrotu do wypożyczalni powoda.

Bezspornie poszkodowana korzystała z samochodu zastępczego przez 22 dni tj. od 11 czerwca 2020r. do 3 lipca 2020 r. Podkreślić należy, że według zeznań poszkodowanej strona pozwana wydała decyzję o przyznaniu jej odszkodowania za szkodę w pojeździe i odszkodowanie to wypłaciła w dniu 26 czerwca 2020r. Strona pozwana w tym zakresie nie udzieliła żadnych informacji i nie zawnioskowała żadnych dowodów, w tym kiedy faktycznie wydana została

decyzja o przyznaniu poszkodowanej odszkodowania, czy szkoda miała charakter szkody całkowitej czy częściowej, a przede wszystkim kiedy wypłacono poszkodowanej odszkodowanie. Okoliczności te są istotne dla ustalenia zasadności trwania najmu pojazdu zastępczego. W związku z tym sąd w tym zakresie dał w pełni wiarę zeznaniom poszkodowanej. W ocenie Sądu zasadnym było korzystanie przez poszkodowaną z pojazdu zastępczego przez okres do 7 dni od dnia wypłaty odszkodowania, gdyż w tym czasie poszkodowana musiała albo dokonać naprawy pojazdu (przy szkodzie częściowej) albo zagospodarować wrak pojazdu oraz zakupić inny samochód (przy szkodzie całkowitej). Stąd też okres 22 dni najmu był w pełni uzasadniony, a przy uznaniu stawki za dobę 180 zł brutto, należne powodowi odszkodowanie za najem pojazdu powinno wynosić 3960 zł, zamiast przyjętego przez powoda 5412 zł. Podkreślić trzeba, że powód w umowie z poszkodowanym nie zastrzegł żadnych dodatkowych klauzul, typu ograniczenie kilometrów na dobę, udział własny, czy kaucja. W ocenie Sądu uzasadnione i zgodne z treścią umowy, jest także obciążenie strony pozwanej kosztami czyszczenia pojazdu po najmie w wysokości 61,50 zł, gdyż stawka ta nie jest wygórowana, a poszkodowana przyznała, że auta w dniu zwrotu nie czyściła.

Z powyższych względów Sąd uznał za zasadne żądanie zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego za okres 22 dni przy stawce 180 zł brutto, a także 61,50 zł za czyszczenie samochodu po najmie, łącznie 4021,50 zł, zamiast wskazanego w fakturze wystawionej przez powoda 5473,50 zł.

Mając powyższe na uwadze uwzględniono powództwo w części przyjmując, że uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego i koszty z tym związane powinny wynosić 4021,50 zł brutto, a skoro strona pozwana koszty te zapłaciła do kwoty 1330 zł, do zapłaty pozostała kwota 2691,50 zł.

Dalej idące powództwo, jako niezasadne i przyjmujące rażąco zawyżoną stawkę dobową czynszu najmu należało oddalić. W ocenie Sądu nieprzydatna byłaby również opinia biegłego na okoliczność stawek najmu pojazdów zastępczych. Stawki najmu kształtowane są przez rynek popytu i podaży, a sam powód dostarczył wydruki ofert najmu, które były znacznie niższe od stawki zaoferowanej poszkodowanemu w niniejszej sprawie. Obliczenie średniej stawki, spośród kilku cen obowiązujących na danym rynku w danym czasie nie wymagało wiadomości specjalnych. Z tych też względów Sąd, zgodnie z art. 235² pkt 2, 3 i 5 k.p.c, a także mając na uwadze art. 505⁷ § 1 i 2 k.p.c. oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, zgłoszone przez obie strony na okoliczność ustalenia wysokości stawek najmu pojazdów obowiązujących na rynku lokalnym.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c., 455 k.c. oraz art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przedmiotowej sprawie powód pismem doręczonym 27 lipca 2020 r., wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty objętej fakturą. Szkoda w tym zakresie powinna być naprawiona najpóźniej do dnia 26 sierpnia 2020 r., tymczasem pozwana decyzją z 13 sierpnia 2020 r. uznała część roszczenia. Pozwana miała obowiązek zapłacić odszkodowanie w całości do dnia 26 sierpnia 2020r., a zatem od 27 sierpnia 2020r. pozostawała w opóźnieniu. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia 13 sierpnia 2020r. W ocenie Sądu roszczenie o zapłatę odsetek za okres od 13 do 27 sierpnia było bezzasadne, gdyż okoliczność, że strona pozwana dobrowolnie wypłaciła odszkodowanie w terminie krótszym niż 30 dni nie powoduje skrócenia ustawowego terminu 30 dni na wypłatę odszkodowania, liczonego od dnia zgłoszenia szkody.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania, przyjęto, że powód wygrał proces w 65 %, zaś pełne koszty procesu poniesione przez obie strony to 2234 zł, w tym opłata sądowa od pozwu w kwocie 400 zł; kwota 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictw oraz kwota 1800 zł tytułem kosztów wynagrodzenia obu pełnomocników stron. W wyniku stosunkowego rozdzielenia tych kosztów powód powinien je ponieść w wysokości 781,90 zł, a poniósł koszty w kwocie 1317zł, zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kwoty 535,10 zł.